raffinaderiers kostpris, såfremt brændstofpriserne på de europæiske markeder afviger mere end 8% fra denne kostpris.

3. En lovgivning, der foreskriver en mindstepris for brændstoffer, kan ikke anses for at være begrundet i et hensyn til beskyttelse af den offentlige orden i traktatens artikel 36's forstand.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN
fremsat den 14. maj 1985 *

Høje Domstol.

Denne sag hidrører fra Cour d'appel de Rennes, som under en for den verserende sag om anke af en dom, afsagt den 6. december 1983 af Tribunal Correctionnel de Saint-Nazaire, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har forelagt Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse af 13. juni 1984.

I hovedsagen er Jacques Binet sammen med to andre, der alle er managers inden for den koncern, der driver »Leclerc«-benzinstationerne, tiltalt for at have overtrådt den franske logivning om fastsættelse af mindstepriser for detailsalg af benzin, navnlig arrêté ministériel nr. 82-13/A af 29. april 1982. De tiltalte har under sagen påstået sig frifundet under henvisning til, at de nationale lovbestemmelser, i henhold til hvilke tiltalen er rejst, er uforenelige med EØF-traktatens bestemmelser. Med henblik på en afgørelse heraf har Cour d'appel de Rennes forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er det foreneligt med EØF-traktatens artikler 3, 5 og 30, at en medlemsstat indfører en ordning, hvorved der fastsættes maksimale prisafslag for salg til forbruger af brændstoffer?

2) Kan en medlemsstat, begrundet i ufravigelige hensyn til beskyttelse af den offentlige orden, med hjemmel i EØF-traktatens artikel 36 indføre en sådan ordning for fremstilling, distribution og forbrug af brændstoffer?«

Det var den samme nationale ordning tvisten i sag 231/83, *Cullet* mod *Centre Leclerc*, drejede sig om, i hvilke Domstolen afsagde dom den 29. januar 1985. Bortset fra, at der i *Cullet*-sagen var tale om et civilt søgsmål, hvorunder der blev påstået nedlagt forbud mod handlinger, der indebar en overtrædelse af de nævnte lovbestemmelser, mens der i den foreliggende sag er tale om en straffesag, vedrører sagerne hovedsageligt de samme fællesskabsretlige problemer. Ganske vist er EØF-traktatens artikler 85 og 86 ikke nævnt i de spørgsmål, som er forelagt af den nationale ret, men Domstolen har i *Cullet*-dommen under alle omstændigheder fastslået (jfr. præmisserne 15-18), at disse traktatbestemmelser ikke

* Oversat fra engelsk.

som sådanne finder anvendelse på en sag som den foreliggende.

Kommissionens indlæg har intet væsentligt tilføjet til de argumenter, der allerede blev fremført for Domstolen i *Cullet*-sagen. I denne dom tog Domstolen stilling til alle de vedrørende artiklerne 3, 5 og 30 omtvistede spørgsmål. Det er ikke i den foreliggende sag, lige så lidt som i *Cullet*-sagen (jfr. Domstolens udtalelser herom i præmisserne 32 og 33), blevet godtgjort, at bestemmelserne i artikel 36 kan give hjemmel til de omhandlede importrestriktioner og derved udelukke anvendelsen af forbudet i artikel 30 mod foranstaltninger med tilsvarende virkning.

Af de grunde, der er anført i dommen af 29. januar 1985 i *Cullet*-sagen, er jeg herefter af den opfattelse, at de af Cour d'appel de Rennes forelagte spørgsmål bør besvares således:

»1) EØF-traktatens artikel 3, litra f), og artikel 5 er ikke til hinder for en national ordning, hvorefter de nationale myndigheder fastsætter en mindstepris for detailsalg af brændstoffer.

2) En sådan ordning er i strid med EØF-traktatens artikel 30, når mindsteprisen udelukkende fastsættes på grundlag af de nationale raffinaderiers overtagelsespris, og denne er afhængig af den officielle listepris, som udelukkende beregnes på grundlag af de nationale raffinaderiers kostpris, såfremt brændstofpriserne på de europæiske markeder afviger mere end 8% fra denne kostpris.

3) Det er ikke godtgjort, at bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 36 indeholder hjemmel til at fritage nævnte bestemmelser fra forbudet i traktatens artikel 30.«

Det tilkommer den nationale ret at træffe afgørelse om parternes omkostninger i hovedsagen. Der skal ikke træffes nogen afgørelse vedrørende Kommissionens omkostninger.